

Zbraň pro mě není prodlouženým mužstvím, říká Václav Marhoul

Režisér, skaut, herec, podnikatel, potápěč, příslušník Aktivních záloh z Prostějova nebo sběratel zbraní. Václav Marhoul je rozsahem svých aktivit takřka renesanční člověk. Položili jsme mu několik otázek týkajících se jeho vztahu ke zbraním, dovozu zbraní do arabských zemí při natáčení válečného filmu Tobruk i vztahu k této zemi. Z neformálních odpovědí v jeho povojensku zařízené pracovně vznikl tento rozhovor – nakonec tedy zaměřený netoliko na zbraně.

> Co pro tebe znamená zbraň?

Zbraň je pro mě věc, prakticky na úrovni třeba stolu nebo lžice. Nic jiného. Je to nástroj. Spíš je důležitější, k čemu slouží. Mnoho lidí se ke zbraním staví negativně, vidí tu věc jen z pacifistického pohledu. Já to tak nastavené nemám. Pro mě je zbraň věc, díky které tady my dva teď můžeme vůbec sedět a povídat si. Bráno víc do minulosti, tak kdyby

nebylo zbraní, tak by možná ani nebylo lidstvo. Umřeli bychom hladu. Příroda nás nevyzbrojila ani drápy, ani kly, ani velkými zuby.

> Takže záleží spíš na tom, kdo tu zbraň drží?

Je to jako s člověkem, co má v ruce kladivo. Může to být zedník, který ho potřebuje k práci, ale pokud ho použije nějak jinak, tak je to pak jen o jeho charakteru. Ale můj vztah ke zbraním je plný respektu. Opravdu velkého respektu. Pro mě to není žádné prodloužení mého přirození, jestli mi rozumíš. Znáám bohužel několik takových lidí a když si chodím občas přihlásit nějakou novou věc na policii, tak potkávám takové, kterým bych do ruky zbraň ani nedal. Když vidím, co tam někdy stojí za typy... Jinak, byť samozřejmě zbraně mám, nenosím je. Ani na ně zbytečně nesahám.

> Jaká byla tvá vůbec první zbraň?

Tak jako u každého správného kluka to byl luk a prak. Z těch modernějších pak skvělá vzduchovka. Ne naše Slavie, ale opakovačka z NDR. Měli jsme ji tenkrát ve skautském oddíle a byla to strašně přesná puška. Péro měla opravdu velmi silné, dalo to fušku natáhnout, ale jinak byla neuvěřitelně dobrá.

> Posuňme se teď trochu v čase. Spíš jsem myslel, jaká byla tvá první skutečná palná zbraň? A kdy?

Revolver ráže osmatřicet od Astry. To mi bylo, tuším, musím to teď rychle spočítat, pětatřicet let. Bylo to v roce 1995.

> Kolik máš ve své sbírce zbraní – a jakých?

Zůstaňme raději u slova pár. Něco dlouhých a něco krátkých zbraní.

> Čeho si ve své sbírce nejvíc ceníš?

Nejvíce si cením winchesterovky v ráži 357 Magnum. Kupoval jsem ji asi před osmi roky. Je to klasika, žádná kopie ze Španělska nebo Itálie, ale originál přímo ze Států. Takovými věcmi si člověk v dospělosti může splnit dětský sen, protože jako malý kluk jsem samozřejmě miloval americké westerny. Jako třeba Sedm statečných. Je to jezdecká karabina se zkrácenou hlavní, celý pákový systém a systém nabíjení je beze změny, i když některé komponenty jsou moderní. Kupříkladu pažba nemá na konci ocelovou patku, ale umělou hmotu, a je také samozřejmě vyrobená z jiného dřeva, než jaké se používalo v 19. století. Je to ale až neuvěřitelně přesná zbraň. Navíc výborně vyvážená a každý střelec ví, že když chytne jakoukoliv zbraň do ruky, tak okamžitě vycítí, jestli mu zbraň sedí, nebo naopak. A mně tahle seděla výborně od samého začátku, už když jsem si ji vybíral.

> Z krátkých tam máš taky nějakou lahůdku?

Ano, jedná se o dar. Jde o pistolí Walther P.38, kterou mi asi půl roku před svou smrtí daroval generál Josef Hercz. Ten ji získal při slavném útoku československé tankové brigády u Dunkerque 28. října 1944. Naši tehdy mimo jiné dobyli německý bunkr a on tam tenkrát, jako velitel čety, vzal do zajetí pár Němců. Jeden z nich byl důstojník, který měl tuhle pistolí. Nejlepší na tom bylo, že pan generál měl kořistní zbraň po celou dobu od

◀ Příslušník Aktivních záloh Armády ČR major Václav Marhoul...

